

FAKULTA PRÁVNICKÁ
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

KATEDRA TRESTNÍHO PRÁVA

V Plzni dne 8. května 2012

Posudek vedoucí práce na diplomovou práci Petry Holíkové „Některé formy trestné součinnosti“

Předložená diplomová práce se zabývá problematikou trestné součinnosti, zejména pak jejím pozitivně právním vymezením de lege lata s důrazem na zvláštní formy trestné součinnosti. Diplomantka si tak zvolila téma jednak poměrně zajímavé jak z teoretického, tak praktického hlediska, jednak i značně aktuální, a to především vzhledem k otázkám organizovaného zločinu.

Diplomová práce o 61 stranách vlastního textu je systematicky rozdělena do sedmi hlavních kapitol: 1. Úvod, 2. Pojem a znaky trestného činu, 3. Historický vývoj právní úpravy trestné součinnosti v českých zemích od roku 1852, 4. Trestná součinnost de lege lata, 5. Vybrané formy trestné součinnosti, 6. Srovnání se zahraniční úpravou, 7. Závěr. Systematika práce je přiměřená zvolenému tématu a odpovídá schválenému zadání. Práce dále obsahuje seznam použité literatury a anglické resumé.

Práce byla v souladu s pokynem děkana č. 23D/2011 zkontrolována s využitím anti-plagiátorského systému Thesis, kde byla zjištěna shoda s celkem 19 dokumenty s nejvyšší mírou shody 7%. Lze konstatovat, že zjištěná shoda není významná a týká se zpravidla citovaných zákonných ustanovení apod. Diplomantka přitom odkazuje na použitou literaturu a jiné zdroje.

Z formálního hlediska je práce na poměrně slušné úrovni, určité nedostatky se objevují v poznámkovém aparátu, kde se setkáme zejména s nejednotnou formou citací. Dále z jazykového hlediska je možno vytýkat např. chyby v interpunkci a psaní velkých písmen (např. na straně 27 ve slovech quasispolupachatelství, souběžné ... pachatelství, nepřímé pachatelství, quasiúčastenství). Dále se na některých místech objevují ne zcela spisovné formulace (např. str. 35 „... se dost podobá ... nebo str. 39 „... něco jako osoba blízká ...“).

Po obsahové stránce se diplomantka se zadaným tématem vyrovnala velice solidně, přičemž při jeho zpracování vycházela nejen z dostupné literatury, včetně časopisecké, tak i z příslušné judikatury, kterou dokázala vcelku přiléhavě začlenit do svého výkladu.

Stěžejními kapitolami jsou kapitoly čtvrtá a pátá, které se zabývají platnou právní úpravou trestné součinnosti, když v páté kapitole se diplomantka blíže věnuje zvláštním formám trestné součinnosti tak, jak je upravuje trestní zákoník v ustanoveních § 364-368. V těchto partiích provádí diplomantka rozbor jednotlivých skutkových podstat (podněcování k trestnému činu, schvalování

trestného činu, nadržování, nepřekažení trestného činu, neoznámení trestného činu a účast na organizované zločinecké skupině). Kladem tohoto výkladu je mj. již zmíněná práce s judikaturou a snaha diplomantky o postižení co největšího spektra aspektů analyzovaných skutkových podstat trestných činů (např. otázky týkající se nadržování advokátem – str. 38). Podrobněji se diplomantka věnuje zejména problematice organizované zločinecké skupiny a organizovaného zločinu jako takového.

Zajímavá, byť možná až příliš stručná, je také kapitola zaměřená na srovnání s vybranými zahraničními úpravami trestné součinnosti, konkrétně s právní úpravou slovenskou a německou. Mám zato, že tento výběr byl vhodný, a to zejména s ohledem na geografickou i historicko-právní blízkost těchto zemí.

Výklad prezentovaný v předložené diplomové práci nevykazuje výrazné věcné nedostatky. Snad jen je možno upozornit na určité nepřesnosti či poněkud nedotažené, resp. zavádějící formulace. Nejde ovšem o zásadní pochybení. Např. na str. 31-32 se diplomantka zabývá otázkami zániku trestní odpovědnosti za účastenství. Formulace týkající se účinnosti oznámení o přípravě nebo pokusu není zcela přesná [„Pokud oznámení bude provedeno u jiné osoby, je toto oznámení neúčinné, ... - bylo by dle mého názoru na místě doplnit toto konstatování v tom smyslu, že takové oznámení není účinné dle § 24 odst. 3 písm. b), ale mohlo by vést k zániku trestní odpovědnosti dle § 24 odst. 3 písm. a) TrZ].

Pokud jde o pasáže věnované výměře trestu za účastenství, není patrně zcela přesné vyjádření, že při výměře trestu nerozhoduje forma účastenství (str. 32), i když je tato formulace posléze korigována poslední větou odstavce. Pokud jde o druh trestu a trestní sazbu, tak uvedené samozřejmě platí, nicméně důležitá je také konkrétní výměra trestu, kde forma účastenství bude hrát jistě svou roli. Proto by bylo vhodné tyto otázky více rozebrat.

Menší výhradu mám např. ještě k výkladu týkajícím se rozdílů mezi podněcováním a návodem, který není zcela vyčerpávající a diplomantka se mohla v této souvislosti více zabývat i otázkami akcesority účastenství, které se u trestného činu podněcování neužijí.

V závěru práce, kterému mohla diplomantka věnovat i větší prostor, se objevuje návrh de lege ferenda týkající se zpřísnění trestů za trestné činy páchané ve formě účastenství. Jde o myšlenku zajímavou, bylo by ale vhodné ji rozebrat detailněji, tzn. jak konkrétně si diplomantka takovou změnu úpravy představuje.

Celkově lze předloženou diplomovou práci hodnotit s přihlédnutím k výše uvedenému pozitivně, jde o velmi dobrou kompilaci dostupné, především tuzemské literatury a dalších pramenů, včetně judikatury, kterou je jistě možné obhájit s kladným výsledkem. Proto práci doporučuji k ústní obhajobě.

Otázky pro obhajobu:

1. Trestání účastenství
2. Možnost zpřísnění trestů za trestné činy páchané za součinnosti více osob.

Návrh klasifikace: velmi dobře

JUDr. Simona Stočesová, Ph.D., LL.M.